

Я не хочу відрізнитися!

Елайза Бродбент

(Грунтується на справжніх подіях)

“Цінність душі є великою в очах Бога” (Учення і Заповіти 18:10).

Міка завжди з нетерпінням чекала на урок танців. Вона любила слухати музику. Їй подобалося відпрацьовувати свій стрибок метелика і виконувати його правильно. А більше за все їй подобалося, коли весь клас танцював синхронно. Коли вони так робили, то здавалося, що всі танцюристи однакові. Тоді не було відчуття, ніби вона єдина має синдром Дауна.

Сьогодні вони розучували новий танцювальний рух. Міка дивилася, як учителька підстрибує в повітря. Вона дивилася, як інші дівчатка роблять спробу повторити рух. У когось виходило відразу ж. Декому потрібно було зробити кілька спроб. Міка повторювала спробу за спробою, але не могла виконати рух правильно.

“Вчителько, ви мені допоможете?”— запитала Міка. Дівчинка, яка стояла поруч, подивилася на Міку. Потім вона нахилилася до своєї подружки. “Чому вона

так розмовляє?”—прошепотіла дівчинка. Обидві дівчинки повернулися і подивилися на Міку.

По дорозі з уроку додому Міка весь час мовчала.

Коли вони приїхали додому, мама на кухні місила тісто. На її щоках було борошно. Іноді це смішило Міку. Але сьогодні вона просто кинула свою сумку на підлогу й плюхнулася на стілець біля столу.

“Як пройшов урок танців?”— запитала мама.

“Жахливо,— сказала Міка.— Я попросила про допомогу, а дівчатка сказали, що я дивно розмовляю. А потім вони мене розглядали”. Міка похнюпилася. “Я більше не хочу танцювати”.

“О, Міко!— сказала мама.— Мені шкода. Нам з татом подобається дивитися, як ти танцюєш. Ми так пишаємося тим, що ти так старанно працюєш!”

Міка відчула, що по щоках котяться сльози. “Мені не подобається, що у мене синдром Дауна. Мені не подобається, що у мене інше обличчя. Я б хотіла, щоб мені не було так важко вивчати щось нове. Мені навіть доводиться вчитися говорити!”

Тато сів біля Міки і обняв її. “Міко, ми тебе любимо *так сильно*. Нам не хочеться нічого змінювати в тобі”.

Однак Міка похитала головою і закрила обличчя руками. “Я не хочу відрізнитися. Я хочу, щоб у мене не було синдрому Дауна!”

Мама і тато якусь мить мовчали.

“У мене є ідея”,— сказала мама. Міка поглянула поверх своїх рук. “Чому б тобі не помолитися і не запитати в Небесного Батька, що *Він* думає про тебе?”

Міка задумалася над цим. Вона любила молитися. Вона повільно кивнула. “Ти можеш написати запитання, щоб я пам’ятала, про що запитувати?”

Мама написала запитання. Потім Міка взяла папірець і пішла до своєї кімнати помолитися.

Коли через кілька хвилин вона прийшла на кухню, обличчя Міки сяяло, як електрична лампочка. “Небесний Батько відповів”,— сказала вона.

“Що Він сказав?”— запитала мама.

“Він сказав: “Міко, я люблю тебе такою, яка ти є,— відповіла вона.— І Він сказав це ГУЧНИМ голосом!”

Наступного тижня на уроці танців Міку не турбувало те, що думають про її синдром Дауна інші дівчатка. Натомість вона помітила іншу дівчинку, Сару, яка була сумною. Сарі було також важко вивчати нові рухи.

Коли Міка приїхала додому, то вирішила написати Сарі записку. Вона намалювала багато сердечок. Мама допомогла з орфографією.

“Люба Саро,— писала Міка.— Ти чудово танцюєш. Я хочу бути твоєю подругою. Я рада, що ти в моєму танцювальному класі”.

Міка не могла дочекатися, щоб віддати Сарі записку. Вона хотіла, щоб Сара також відчувала, що їй на танцях раді, і її люблять. ●

Автор живе в штаті Юта, США.

